

rede sig omkring den højtærede Landbrugsminister. Det nyttede intet, hvad jeg sagde, og det kan ikke undre nogen, saaledes som denne Forsamling politisk var sammensat; men det nyttede heller intet, at Andelsselskabernes handelskyndige Ledere advarede mod at tro paa, at der forestod et saadant Præfald. Hvad er der sket? Der er sket dette, at Priserne er steget! Det er kun, fordi Centralkontoret og Nedsættelsen af Fragterne dog virker noget, om end ikke fuldt tilstrækkeligt efter sin Hensigt, at Landbruget ikke maa betale uhyre Priser for sine Raaprodukter. Jeg har set, at efter at den Delegation er hjemkommet, som den højtærede Landbrugsminister deltog i, og som efter sin Hjemkomst betegnede sin Rejse som nærmest privat, har Forpagter Sonne udtalt, at der kunde være Tale om, at Flæskeproduktionen ikke i Længden blev lønnende, og derfor bebudet denne Produktions Ophør. Ja, der er ingen Tvivl om, at hvis den højtærede Landbrugsminister faar Held med sine opløsende Tendenser overfor Centralkontoret og overfor Skibsfartsordningen, kan det godt ske, at Flæskeproduktionen ikke bliver lønnende; thi den kan ikke betale de høje Priser paa udenlandske Foderstoffer, forhøjede ved den uheldige Valuta, naar den samtidig skal indkassere den alt for lave Betaling, som England for Øjeblikket tilbyder for dansk Flæsk. Det kan godt komme til at gaa saaledes, som Forpagter Sonne har udtalt.

Men jeg vender tilbage til den Ordning i Centralkontoret, som endelig blev gennemført. Efter meget store Vanskeligheder blev den tilvejebragt i Forening med Rigsdagens Afviklingsudvalg. — Maa jeg først til den højtærede Landbrugsminister sige, at naar han troede, at Grunden til, at man ikke ønskede Varer ombyttet i saa høj Grad, som Landbruget kunde have ønsket, var det, fordi man ikke vidste, hvornaar man kunde faa Ombytningsvarerne frem — saa tror jeg slet ikke, det er dette Forhold, som har været afgørende, men derimod den almindelige Forventning, som Landbrugsministeren og flere med ham havde skabt, om, at Foderstofferne vilde synke i Pris senere paa Aaret, og at en Ombytning af Foderstoffer følgelig ikke vilde være en fordelagtig Operation, men

tværtimod betyde et Tab. De, som ventede med at ombytte, vilde faa Statens Pris, 30 Kr., for deres Korn, og herfor kunde de købe Foderstoffer til lavere Priser. Det var dog ikke helt ubetydelige Kvantiteter, der ønskedes ombyttet efter den Lov, som oprindeligt blev fremsat i Oktober, nemlig i Mill. Tønder; men efter at det nu ikke var lykkedes at opretholde Centralkontoret for Foderstoffer i den Skikkelse, som Andelsselskabernes Ledere havde ønsket, maatte man drøfte, hvilken Fremgangsmaade man skulde følge, og da var der et æret Medlem, nu Medlem af dette høje Ting, nemlig Hr. Aksel Jensen, som ønskede, man skulde gøre Forsøg med en Ombytning til, samtidig med at man fra anden Side skitserede en Plan.

Da jeg saa Hr. Aksel Jensens Skrivelse, fandt jeg, det var berettiget, hvad han fremførte, og da jeg kom i Afviklingsudvalget, søgte jeg derfor at tilvejebringe en Ordning, hvorved man baade aabnede Adgang til en fornyet Ombytning og endelig traf en bestemt Ordning. Den 24. November 1919 erklærede Rigsdagens Afviklingsudvalg, „at Udvalget i et den 22. November afholdt Møde efter forudgaaende Drøftelse af Sagen med Indenrigsministeren, Formanden for Statens Brødkornsadministration og med Majsnevnet har vedtaget enstemmigt med 7 Stemmer at anbefale, at Spørgsmaalet løses paa følgende Maade“ — det første er saa den fornyede Ombytning, som Hr. Aksel Jensen principalt havde taget Ordet for, og derefter tilføjes der: „De af Centralkontoret indkøbte Varer, som efter denne Ordning ikke finder Anvendelse til Ombytningsbrug, men som hjemføres til den billige Fragt, sælges til Dagens Pris, saaledes at den derved indvundne Fortjeneste indbetales i Statskassen.“ Det var Rigsdagsudvalgets Beslutning om dette Forhold, og den begrundedes med, at naar Centralkontoret ikke havde Eneret til Indførsel, men der indførtes til fri Handel ikke blot af Importørerne til en Fragt, som var højere, saa vilde der her i Landet komme til at befinde sig Varer til højest forskellige Priser; man maatte derfor frygte for, at det ikke vilde være muligt at holde Statens Varer nede paa det Niveau, som Staten kunde ønske at lade dem gaa ud i Handelen til, idet de let vilde blive trukket